

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 589-1923)

Originalt emne

Børn

Børn/Plejebørn

Foreninger

Foreninger/Aarhus Pleje- og Børnehjemsforening

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 17. januar 1924](#)
- 2) [Byrådsmødet den 31. januar 1924](#)
- 3) [Byrådsmødet den 21. februar 1924](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 17. januar 1924 - side 4

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 589-1923)

Indstilling fra Udvalget for Fattigvæsenet angaaende Ordningen af Tilsynet med Plejebørn.

Fra Aarhus Pleje- og Børnehjemsforening forelaa Forslag til Ordning af det fremtidige Tilsyn med Plejebørn, hvorefter den aarlige Udgift vilde blive 8700 Kr.

Forslaget var anbefalet af Sundhedskommissionen.

Fattigudvalget kan tiltræde Forslaget under følgende Forudsætninger:

- "a. Formanden for Fattigudvalget tilforordnes Tilsynsmyndigheden.
- b. Kommunalbestyrelsen antager Tilsynsdamerne efter Indstilling af Tilsynsmyndigheden.

c. Der tilgaar aarligt Byraadet en Beretning angaaende Tilsynets Virksomhed.

d. Ordningen af Tilsynet kan opsiges med ½ Aars Varsel fra en af Siderne."

S. Petersen meddelte, at ifølge den ny Lov fra 1923 vilde Tilsynsarbejdet blive meget forøget. Hidtil havde der været ca. 400 Børn under Tilsyn, medens der nu kunde blive Tale om 14-1500. Plejehjemsforeningen foreslog derfor, at de 4 hidtilværende Tilsynsdamer faar deres Løn forhøjet til 600 Kr. aarlig, og at der ansættes 2 uddannede Sygeplejersker til en Løn af 2400 Kr. Samtidig blev det nødvendigt at have et Kontor, og til Lederen af dette var foreslaaet en Løn af 1500 Kr. Taleren vilde anbefale Forslaget med de af Udvalget foreslaaede Ændringer.

Andr. Christensen erkendte, at de ny Bestemmelser vilde bevirke et større Tilsynsarbejde end hidtil, men i Øjeblikket kunde næppe nogen sige, hvor stort Arbejdet vilde blive. Det egentlige tvangsmæssige Tilsyn var ikke særlig udvidet, derimod kunde det udstrækkes til at omfatte Børn fødte udenfor Ægteskab, dog saaledes, at det kunde falde bort paa Steder, hvor det ikke var nødvendigt. Af de nævnte Børn var i Forvejen mange undergivet Tilsyn af Værgeraad o. l., og hvad de øvrige angik, kunde Tilsynet nok undværes for manges Vedkommende, f. Eks. hvor Barnet var hos Moderen eller hendes Slægtninge. Det var et ret betydeligt Beløb, som det drejede sig om, og hvis der først blev ansat 2 tilsynsførende Damer til en Løn af 2400 Kr., kom man ikke let af med dem igen. At de 4 hidtilværende faar deres Løn forøget, var maaske rimeligt, men saa kunde de muligvis ogsaa i Begyndelsen deltage i Tilsynet med de øvrige Børn, indtil man fik konstateret, om det vilde kræve to ekstra Damers fulde Arbejde. Hvad Kontorarbejdet angik, var der sagt, at det kunde gøres paa et Par Timer daglig, og saa kunde 1500 Kr. ogsaa siges at være noget rigeligt. Taleren vilde derfor egentlig henstille til Udvalget at tage Sagen tilbage og ved en ny Forhandling med Foreningen søge at faa Udgiften sat noget ned og f. Eks. nøjes med foreløbig at ansætte een Dame mere end hidtil.

Formanden kunde ogsaa ønske, at Fordringerne blev stemt noget ned, hvis der var Mulighed derfor.

K. Moustén oplyste, at der oprindelig var Tale om at ansætte 6 nye Damer, hvis alle disse Børn skulde under Tilsyn, men at man foreløbig vilde begynde med 2, idet muligvis en Del af Børnene ikke behøvede at komme under Tilsyn, og saa kunde man i hvert Fald se Tiden an 1 Aar. Der var dog Enighed om, at 2 var den mindste Forøgelse, der kunde være Tale om, saa det nyttede næppe at forsøge en ny Forhandling derom. Skulde det vise sig, at 2

var for meget, saa skete der ikke stort derved, idet nogle af de hidtidige var saa gamle, at de snart vilde gaa af.

S. Petersen kunde ikke med Bestemthed sige, hvor meget Arbejdet vilde forøges, men der havde hidtil været 400 Børn under Tilsyn, og nu kunde der eventuelt blive 1400, saa hvis Tilsynet skulde gøre noget Gavn, kunde det ikke udføres i samme Tid som hidtil. Naar en saadan Lov var givet, maatte det vel være Meningen, at Tilsynet skulde ordnes saaledes, at Lovens Ord kunde ske Fyldest, saa det ikke blot blev et Tilsyn af Navn, men ogsaa af Gavn, og i saa Fald maatte ogsaa den nødvendige Arbejdskraft til. Selvfølgelig kunde Udvalget godt tage Sagen tilbage, men det var næppe tænkeligt, at der var noget at spare derved, og naar Ordningen kunde opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel, skete der jo ikke noget ved at tiltræde Forslaget. Hvad Kontoret angik, vilde der selvfølgelig blive en hel Del Arbejde udover de to Timer, Kontoret var aabent.

Andr. Christensen var naturligvis enig med Hr. S. Petersen i, at det skulde være et virkeligt effektivt Tilsyn, ellers maatte man hellere undvære det; men et saadant Tilsyn burde ikke være skematisk, saa Børnene blev tilset efter Tur med bestemte Mellemløb; der maatte først foretages en Sondring, hvilket Loven ogsaa forudsatte, idet der i en Række Tilfælde næppe var Brug for Tilsyn, medens det i andre Tilfælde maatte ske hyppigere. Saa længe en saadan Sigtning ikke var foretaget, kunde ingen sige, hvor meget Tilsyn, der vilde kræves, og derfor var det rimeligst at prøve paa under billigere Former at faa dette konstateret, før man skred til at ansætte 2 Damer mere. Naar man kom til Tallet 1500, var omtrent alle Børn udenfor Ægteskab under 7 Aar medtaget, og det kunde ikke antages, at der var Trang til Tilsyn med tilnærmelsesvis alle disse.

Leonhard Hansen havde det Indtryk, at Overretssagføreren ikke havde læst Loven rigtig igennem, ellers vilde han ikke sige, at Arbejdet ikke blev væsentlig forøget. Loven krævede bl. a. Tilsyn med Adoptivbørn, anbragt mod Betaling, og Børn udenfor Ægteskab, og selv om de ikke alle behøvede at komme under Tilsyn, saa krævede Loven det alligevel, saaledes at det var den tilsynsførende Myndighed, der skulde skønne. Der var derfor næppe Tvivl om, at Børnetallet, der skulde føres Tilsyn med, vilde blive 7-800 mere end i Øjeblikket. Naar der saa var krævet, at Fattigudvalgets Formand til enhver Tid skulde være Medlem af Tilsynsmyndigheden, kunde det nok være en Borgen for, at man vilde gaa frem paa en saadan Maade, at Tilsynet ikke blev generende for nogen. Det foreliggende Forslag var sikkert saa billigt, som det kunde gøres. Paa Frederiksberg androg Udgiften til Tilsynet

12000 Kr. aarlig, altsaa betydelig mere end her. Taleren vilde derfor meget anbefale at vedtage Forslaget, som det foreligger.

Marius Geertsen havde sluttet sig til Pleje- og Børnehjemsforeningens Forslag ud fra den Betragtning, at Foreningen, som hidtil havde forestaaet denne Sag, maatte have mest Kendskab til Forholdene. Udvalget havde drøftet Muligheden af at spare den ene af Damerne, men det oplystes, at de 4 hidtilværende vilde faa forøget Arbejde, og derefter blev der ca. 1000 Børn tilbage. Hvis disse skulde fordeles paa 2 nyansatte, fik de ca. 20 Besøg daglig, hvilket næppe kunde gøres under 6-7 Timer, og desuden vilde de faa noget Kontorarbejde. Men Udvalget havde været saa forsigtigt at faa et af sine Medlemmer ind i Tilsynsraadet, og de to Damer blev jo ikke ansat for Tid og Evighed, saa hvis det viste sig, at den ene kunde undværes, var der Raad derfor, Helt at undlade at ansætte nogen kunde man sikkert ikke, hvis Loven skulde følges. Taleren havde ikke noget imod, at Sagen gaar tilbage til Udvalget til ny Forhandling, men der vilde næppe i Øjeblikket kunne spares noget.

A. Sneum pegede paa, at der undertiden skete Ulykker eller Forbrydelser overfor Smaabørn, der var sat i Pleje, og saa slog Kritikken ned paa Tilsynet; derfor burde man være varsom med at indskrænke dette for stærkt, saa det ikke blev forsvarligt og effektivt, idet der saa i paakommende Tilfælde kunde falde et tungt Ansvar paa Byraadet. Taleren vilde derfor takke Fattigudvalget, fordi det var kommet med den foreliggende Indstilling. Udvalget havde sikkert overvejet Sagen nøje, og naar der forelaa en eenstemmig Indstilling, burde man slutte sig dertil. Det var maaske nok rigtigt, at der skulde foretages en Sondring mellem Børnene, men det vilde blive et betydeligt Arbejde at foretage en saadan, og naar Udvalgets Formand havde givet Tilsagn om, at der vilde blive sparet, hvor man kunde, saa stolede Taleren derpaa. Det var ikke nogen let Sag at udøve et saadant Tilsyn; Damerne maatte sætte sig ind i de enkelte Hjems Forhold, hvilket kunde tage lang Tid, og de burde ogsaa have en ordentlig Betaling for deres Arbejde.

Kjeld Sørensen bemærkede, at alle vist var enige om, at Tilsynet skal være saa godt som muligt. Men naar Udvalgets Formand var gaaet ind paa at overveje Sagen en Gang endnu, kunde man vel betragte dette som en 1. Behandling og saa tage den op senere.

M. Brammer havde i mange Aar haft et ret nøje Kendskab til Foreningens Arbejde, og Tilsynet maatte siges at have været fuldt forsvarligt og paalideligt, selv om Damerne maaske ikke var særlig overanstrengt af Arbejdet. Nu var Offentligheden blevet opskræmt af visse Begivenheder, hvor Tilsynet havde vist sig mindre effektivt, og det var vel

Anledningen til Lovens Fremkomst. Hidtil havde Sundhedskommissionen ført det nødvendige sagkyndige Tilsyn, og det vilde være rigtigst, at det ogsaa blev saadan i Fremtiden; Fattigudvalget havde ikke særlig Kendskab til Sagen, og det var derfor uheldigt at gøre Udvalgets Formand til øverste Myndighed her. Byraadet var tilstrækkelig repræsenteret i Sundhedskommissionen, og Taleren vilde henstille, at dette Punkt udgaar af Forslaget.

P. Petersen syntes, at flere af Talerne fuldstændig vendte Forholdet paa Hovedet, naar de anbefalede at begynde med 2 Damer og saa eventuelt senere afskedige den ene af dem. Det var dog rigtigere at begynde med 1 og saa senere ansætte 1 mere, hvis der blev for meget Arbejde. Der var næppe nogen i Byraadet, som vilde lade det skorte paa Tilsyn, og de foreslaaede Lønninger kunde heller ikke siges at være for store. Taleren mente dog, at selv nok saa meget Tilsyn ikke var i Stand til at hindre Forbrydelser, saa det kunde næppe nogen paatage sig Ansvaret for.

Marius Geertsen vilde til Dr. Brammer sige, at naar Sagen af Byraadet blev henvist til Fattigudvalget, maatte Udvalget selvfølgelig behandle Sagen efter bedste Evne, og det havde man gjort ved at stille de foreslaaede Krav, bl a. at Fattigudvalgets Formand skal være Medlem af Tilsynsmyndigheden.

K. Mousten oplyste, at det beroede paa en Misforstaaelse, naar man fandt det givet, at 2 nye Damer absolut vilde være tilstrækkeligt. Skulde alle Børnene under Tilsyn, vilde der kræves 6, og

2 var det mindste Antal, som man overhovedet turde forsøge at begynde med, men man regnede med, at det blev nødvendigt at ansætte flere.

H. P. Christensen henstillede at overveje Spørgsmaalet lidt nærmere, særlig Forslaget om at ansætte 2 Oversygeplejersker, for det vilde let bevirke et daarligt Samarbejde, naar der skulde være en saadan Forskel paa Tilsynsdamerne. Det var vist klogest at stille Damerne lige, og naar det blev Kvinder med Kendskab til Børneopdragelse, var det vist unødvendigt at ansætte uddannede Sygeplejersker til 2400 Kr.

M. Brammer indrømmede, at Fattigudvalget havde faaet overdraget af Byraadet at ordne Sagen, men derfor kunde Udvalget jo godt sige, at man fandt den hidtidige Ordning betryggende og anbefalede at vedblive dermed. Men denne Lov kunde ogsaa give Anledning til Ubehageligheder for nogle. Der fødtes mange Børn udenfor Ægteskab, som

næppe trængte til Tilsyn; i saadanne Tilfælde maatte man være meget varsom med at gribe for stærkt ind i Forholdet, og man burde næppe have Fattigudvalgets Formand til at skønne derover. Det var derfor rigtigst at overlade Arbejdet til de samme som hidtil.

Formanden kunde ikke indse, der var mere Fare ved, at der sad et Medlem af Fattigudvalget end af Sundhedskommissionen i Tilsynet. Byraadet havde Ansaret for den økonomiske Side af Sagen og maatte tage Ubehagelighederne, hvis Skatterne blev for store, medens Sundhedskommissionen intet Ansvar havde i den Retning.

Andr. Christensen var enig med Dr. Brammer i, at man maatte være meget forsigtig med Tilsyn, særlig paa Steder, hvor Barnet var hos Moderen eller hendes Slægt. Taleren vidste ikke, om Hr. Leonhard Hansen havde bedre Betingelser for at kunne læse Loven, men det var i hvert Fald rigtigst, at en stor Del af Tilsynet var fakultativt, idet Loven foreskrev, at det kunde ske, men ikke at det skulde ske.

A. Sneum havde ikke sagt, at et Tilsyn var en Garanti imod, at der skete Forbrydelser; men hvis der skete noget i den Retning, og Byraadet havde vægret sig ved at ansætte tilstrækkeligt Tilsyn, saa vilde Ansaret alligevel falde paa Byraadet.

Marius Geertsen bemærkede, at Udvalget selvfølgelig ikke havde tænkt sig, at Udvalgets Formand skulde gaa omkring og udøve Tilsyn, men derimod være Medlem af Tilsynsmyndigheden for at kunne være medbestemmende, hvad det økonomiske angik.

S. Petersen tvivlede ikke om, at Dr. Brammers Udtalelser var dikteret af Omsorg for Børnene; men selvfølgelig skulde Udvalgets Formand ikke udøve Tilsyn, men derimod tiltræde Bestyrelsen og være medbestemmende der, og det maatte han dog lige saa godt kunne paatage sig som et Medlem af Sundhedskommissionen. Men naar Medlemmerne var betænkelige ved Udgiften, skulde Taleren gerne paa Udvalgets Vegne tage Sagen tilbage og forsøge ved en Forhandling med Foreningen, om Arbejdet kan udføres betryggende paa en billigere Maade.

Leonhard Hansen oplyste, at naar Udvalget havde stillet den nævnte Betingelse, var det netop for at kunne vaage over, at der var Arbejde nok til Damerne; men selvfølgelig kunde det ogsaa have Betydning, at Udvalgets Formand blev medbestemmende i de Tilfælde, hvor der var Tale om Fritagelse for Tilsyn. Angaaende Spørgsmaalet om at kunne læse Loven, da maatte Taleren bestemt hævde, at der ifølge Loven skulde finde et almindeligt Tilsyn Sted, men at Tilsynsmyndigheden i enkelte Tilfælde kan fritage derfor.

(J. Nr. 589-1923)

Meddelelse fra Fattigudvalget angaaende Ordningen af Tilsynet med Plejebørn.

S. Petersen berettede, at Fattigudvalget havde haft et Møde med Pleje- og Børnehjemsforeningen, hvor Taleren forelagde de Synspunkter, der var kommen frem i Byraadets Møde. Der var imidlertid intet at opnaa, idet Foreningen straks erklærede, at hvis Byraadet ikke kunde gaa med til den tidligere Indstilling, ønskede Foreningen ikke at have noget med Sagen at gøre, men vilde afgive Tilsynet fra 1. Februar d. A. Byraadet maatte derfor nu tage Bestemmelse om, hvorledes Sagen skal ordnes.

Andr. Christensen bemærkede, at hvis Foreningens Erklæring var et Ultimatum, var der jo ikke noget at gøre derved; vilde Foreningen ikke indordne sig under de Bestemmelser, som Byraadet vedtog, blev man jo nødt til at ordne Forholdet udenom Foreningen. Taleren var ikke overbevist om, at det var nødvendigt at ansætte 2 Sygeplejersker til en Løn af 2400 Kr.; det burde

ihvert Fald vente, indtil man havde indhøstet Erfaringer for, hvor meget Tilsynet vilde vokse. Det maatte nok kunde gøres med at at ansætte 2-4 Damer af samme Slags som de hidtilværende og med en lignende Løn. Loven forudsatte, at det skulde være et borgerligt Ombud, og der skulde vist Tilladelse fra Justitsministeriet til at yde Løn til Tilsynet, men det blev maaske ikke let at praktisere som borgerligt Ombud i en stor By.

H. P. Christensen fandt det kedeligt, at Plejeforeningen stillede sig saa afvisende; men naar den gjorde det, maatte man træffe en anden Ordning og lade det gaa ind under Sundhedskommissionen, dog saaledes, at det Udvalg, som hidtil havde arbejdet med Sagen, blev repræsenteret i Tilsynet. Samtidig vilde Taleren henstille at gaa bort fra Ansættelse af Sygeplejersker og i Stedet for ansætte nogle Damer af samme Kategori som de hidtilværende. Taleren vilde foreslaa, at Sagen gaar tilbage til Udvalget til videre Fremme, og at Udvalget saa forelægger Byraadet Forslag til Vedtægter for en Ordning i H. t. Loven.



M. Brammer havde ikke forstaaet Forhandlingen paa sidste Møde saaledes, at Plejehjemsforeningen absolut skulde gaa med til Byraadets Standpunkt, men at der skulde forhandles om, hvorvidt Tilsynet kunde udføres af færre end foreslaaet.

Plejehjemsforeningen havde hidtil udført Arbejdet tilfredsstillende og var den mest sagkyndige, og hvis Foreningen mente, at det foreslaaede var absolut Minimum, burde Byraadet gaa med til Forslaget. Forøvrigt burde man klarere have præciseret, at de to Damer netop skulde være Sygeplejersker med speciel Uddannelse i Barnepleje.

Marius Geertsen oplyste, at det blev udtalt af Amtslægen, at det egentlig ikke behøvede at være Sygeplejersker, men Damer med Uddannelse i Barnepleje. Udvalget tilbød at antage 1 saadan til 2400 Kr., eventuelt 2 Damer til 1200 Kr., men heller ikke det vilde Foreningen gaa med til. Det var ikke Byraadet, som havde stillet noget Ultimatum, men derimod Foreningen.

K. Moustén gjorde opmærksom paa, at Fødselsstatistiken viste, at der fødtes saa mange uægte Børn i Byen, at der blev ca. 3000, hvis man regnede til det 14. Aar, og Plejehjemsforeningen var derfor overbevist om, at Arbejdet ikke kunde udføres af een Dame. Taleren troede ikke, at Kommunen vilde tjene noget ved at afvise Forslaget, hvis man da ikke gjorde Tilsynet til et borgerligt Ombud.

M. Brammer vilde meget fraraade at gøre dette Arbejde til et borgerligt Ombud; det kunde man næppe forlange af nogen. Tidligere havde Foreningen haft nogle Læger til Støtte, men det kunde ikke mere lade sig gøre, og derfor maatte det være paakrævet at have uddannede Sygeplejersker til at instruere de øvrige Tilsynsdamer.

Andr. Christensen saa helst, at Plejehjemsforeningen fortsatte med Tilsynet, men det kunde jo ikke nytte, hvis den stillede et bestemt Ultimatum til Byraadet. Et Tilsyn maatte dog kunne foretages af andre end Sygeplejersker, ellers var man kommet saa langt ud, at alle Mødre maatte pakke sammen og overlade deres Smaabørn til Sygeplejersker. Taleren kunde slutte sig til Forslaget om, at Sagen gaar tilbage til Udvalget for at faa truffet en Ordning.

Leonhard Hansen beklagede, at Byraadet i sidste Møde tog en saadan Stilling, idet det foreliggende Forslag vist var det billigste, der kunde faas, hvis det skulde være virkelig betryggende. Nu var Stillingen saaledes, at der fra i Mergen ikke fandtes noget Tilsyn, og det blev derfor nødvendigt snarest mulig at faa en Ordning. Taleren vilde dog meget advare imod at gøre det til et borgerligt Ombud, for saa blev Tilsynet ikke af den Art, som Loven forudsatte, og det kunde man næppe forsvare. Hvis Sagen skulde henlægges under

Sundhedskommissionen, vilde Taleren dog henstille, at Fattigudvalget faar i Medlem i Tilsynet, saa at Byraadet derigennem kunde være noget medbestemmende ved Ansættelser og Fremgangsmaaden m. H. t. Tilsynet.

H. P. Christensen var af den Formening, at Kvinder, som selv havde født og opdraget Børn, var lige saa kvalificerede til at udøve dette Tilsyn som uddannede Sygeplejersker; for selv om de maaske ikke havde saa megen teoretisk Viden, havde de den praktiske Erfaring.

S. Petersen troede ikke, det kunde nytte at forhandle videre med Plejehjemsforeningen, og Byraadet kunde derfor lige saa godt tage en bestemt Beslutning om, hvordan Tilsynet skulde ordnes. At gøre det til et borgerligt Ombud vilde næppe nogen i Byraadet holde paa.

Formanden pegede paa, at Sagen blev henvist til Fattigudvalget, fordi Byraadet burde have Indseende med den økonomiske Side af Sagen, idet Byraadet jo havde Ansvaret for, hvordan Skatteydernes Penge blev forvaltet. Taleren henstillede at lade Sagen gaa tilbage til Udvalget, saa at dette ved en Forhandling med Sundhedskommissionen kunde faa Sagen sat i System, hvad den ikke havde været hidtil.

Andr. Christensen antog, at Udvalget ogsaa nok maatte forhandle med Plejehjemsforeningen om Ordningen.

Formanden: Ja, hvis Udvalget ønsker det!

Sagen gik tilbage til Udvalget.

Uddrag fra byrådsmødet den 21. februar 1924 - side 8

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 589-1923)

Indstilling fra Fattigudvalget angaaende Ordningen af Tilsynet med Plejebørn.

Følgende Indstilling forelaa:

Udvalget har under 7. Februar d. A. tilskrevet Sundhedskommissionen saaledes:

"Med Henvisning til Forhandlingerne i Byraadets Møde af 31. f. M., hvorefter Spørgsmaalet angaaende Ordningen af Tilsynet med Børn i Henhold til Lov Nr. 122 af 28. Marts 1923 er henvist til videre Forhandling med den ærede Kommission skal Udvalget tillade sig at

forespørge, om Kommissionen kunde tiltræde, at Tilsynet ordnes under følgende Former
for saavidt angaar Antallet af og Honoraret til de tilsynsførende Damer:

Der ansættes 4 Tilsynsdamer til at udføre Tilsynet med Plejebørn og med et aarligt Vederlag
af 600 Kr. for hver eller ialt :... 2,400 Kr.

og 2 Tilsynsdamer til at udføre Tilsynet med Børn fødte udenfor Ægteskab, saavel som med
Adoptivbørn, mod et aarligt Vederlag af 1200 Kr. for hver, eller ialt 2,400"

og at der til Kontorassistance ydes. 1,500"

ialtaarlig: 6,300 Kr.

hvortil kommer til Anskaffelse af Kontorskab og Protokoller m. v. en Gang for
alle..... 300"

Underretning imødeses snarest, derunder tillige Meddelelse om, hvorvidt den ærede
Kommission maatte ønske Fattigudvalgets Nærværelse ved et Møde angaaende Sagen "

Som Svar paa denne Skrivelse har man modtaget hoslagte Skrivelse af 13. d. M. fra
Sundhedskommissionen, der fastholder sin Skrivelse af 3. f. M., hvori tiltraadtes Pleje- og
Børnehjemsforeningens Forslag af 21. December 1923 angaaende Tilsynsudøvelse, til
hvilken Skrivelse man henviser.

I den Anledning tillader Udvalget sig at indstille til det ærede Byraad, at
Tilsynsmyndigheden i Overensstemmelse med Tilsynslovens § 4, 2. Stk, med
Justitsministeriets Samtykke henlægges under Sundhedskommissionen - der formentlig
ikke vil kunne vægre sig ved at overtage Tilsynet, naar Justitsministeriets Samtykke
foreligger - og saaledes, at Tilsynet udøves som foreslaaet i Udvalgets Skrivelse af 16.
Januar d. A. ac, og i den ovenfor citerede Skrivelse af 7. d. M. til
Sundhedskommissionen, dog at Udgifterne ved Udøvelsen ikke maa overskride det i
sidstnævnte Skrivelse ommeldte Beløb, 6,300 Kr. aarlig og 300 Kr. een Gang for alle."

S. Petersen forelagde Indstillingen.

Formanden sluttede sig dertil. Tilsynet var vist egentligt et kommunalt Ombud, saa
Sundhedskommissionen kunde selvfølgelig ikke nægte at forvalte det saaledes, at de
bevilgede 6300 Kr. skal slaa til.

Indstillingen vedtoges.

